

chánil lichvy po živnostensku předpokladem skutkové povahy lichvy, stala by se tím ovšem otázka správnosti dotyčného výroku rozsudku pro tento případ bezpředmětnou. Jelikož podřadění případu tak, jak zjištěn byl napadeným rozsudkem, pod § 4 čís. 1 nař. lich. jeví se neudržitelným, soud však případ s hlediska §§ů 1—3 téhož nařízení vůbec nezkoumal a neučinil potřebná skutková zjištění, by mohlo býti ihned ve věci rozhodnuto, bylo zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a za předpokladů Šu 288 čís. 3 tr. ř. vrátiti věc do první stolice k opětnému projednání a rozsouzení.

Čís. 1987.

Jen příspěvky, jež zaměstnavatel srazil svým zaměstnancům pro nemocenskou pokladnu ze mzdy, jsou statkem jemu »svěřeným« ve smyslu Šu 183 tr. zák., nikoliv ony, ohledně nichž prohlásil, že je bude platiti ze svého.

(Rozh. ze dne 14. května 1925, Zm II 74/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 16. ledna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zpronevěrou peníze, převyšujícího 586 Kč 72 h, obžalovaného sprostil podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, že v době od 26. února 1921 do 9. března 1923 v B. dle zákona o nemocenském pojištění dělníků čís. 268/19 sb. z. a n. svěřených mu 3.921 Kč 91 h za sebou zadržel a si přivlastnil.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek jen potud, pokud obžalovaný uznán byl vinným i zpronevěřením částky 586 Kč 72 h převyšující, a následkem toho vyměřen mu byl trest dle vyšší sazby Šu 184 tr. zák., případně Šu 1 zákona čís. 471/21 sb. z. a n., domáhajíc se v tom směru sprostění a výměry trestu na tomto změněném podkladě. Uplatňuje tím zmatek podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. Dovolává-li se zároveň zmatku Šu 281 čís. 11 tr. ř., jest v té příčině ovšem formálně pochybena, poněvadž změna trestní sazby podmíněna jest dle vlastních jejích vývodů jen částečným sprostěním, tedy nutným důsledkem případného vyhovění zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Ve směru tom jest však stížnost odůvodněna. Rozsudek odvozuje »svěření« jako zákonný předpoklad zpronevěry z předpisu článku XII. zákona o nemocenském pojištění, čís. 268/1919 sb. z. a n., dle něhož příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy nebo služného, jsou statkem, zaměstnavateli svěřeným. Rozsudek sám zjišťuje sice výslovně, že z částky 4.508 Kč 63 h, jež okresní nemocenská pokladna vykazala jako nedoplatek obžalovaného z podílů jeho zaměstnanců, strhl obžalovaný zaměstnancům

ze mzdy jen částku 586 Kč 72 h, kdežto ve příčině přebytku říkal dělníkům, že dotyčné příspěvky zaplatí za ně ze svého. Soud však uvádí v důvodech, že to nečiní rozdílu, ježto obžalovaný jest dle zákona povinen na dělníka připadající částku příspěvku jemu srážeti a nečiní-li tak, nýbrž ujedná-li s dělníkem, že bude platiti celé pojistné sám ze svého, pak samočinně zvyšuje se mzda dělníka o tuto na dělníka připadající částku pojistného a zůstává tedy i tato částka opět dle zákona svěřeným statkem. Než tyto vývody nelze uznati správnými. Prohlášení zaměstnavatellovo, že i na zaměstnance připadající část příspěvku do nemocenské pokladny bude platiti ze svého, jest — i když motivem bylo, aby dělníky v pracovním poměru udržel — aktem liberality, jemuž zcela libovolně soud podkládá význam, že jím zaměstnavatel zvyšuje mzdu dělníka, by s ní současně hned stejnou částku jako příspěvek dělníka na nemocenskou pokladnu srážel. Zaměstnavatel zřekl se prohlášením svým toliko vůči dělníku svého práva, by mu jeho podíl na nemocenském příspěvku ze mzdy srážel, vzav i tuto částku, která dle zákona zatěžuje dělníka, na sebe. Jestliže tedy zákon výslovně prohlašuje jen příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy, za statek zaměstnavateli svěřený, nelze vztahovati předpis ten i na částky, v příčině jichž zaměstnavatel prohlásil, že je dobrovolně vezme na sebe a že je dělníkům ze mzdy nebude srážeti, jak by k tomu po zákonu byl oprávněn. Částky ty nebyly proto zaměstnavateli nijak svěřeny, on jest ovšem, i pokud se jich týče, dlužníkem vůči nemocenské pokladně, jich nezaplacení činí ho však jen civilně odpovědným; o zadržení nebo přivlastnění si jich jako věci svěřené, jímž podmíněna jest trestní zodpovědnost pro zpronevěru, nemůže býti řeči.

Čís. 1988.

Vádou se stráží (§ 284 tr. zák.) jest i odmluva, stala-li se po výzvě k rozchodu (námitka proti ní).

Skutková podstata §u 284 tr. zák. nevyžaduje zlého úmyslu ve smyslu §u 1 tr. zák.

Přečinu shluknutí může se dopustiti jen ten, kdo se k davu fysicky připojí a stane se jeho součástí, nikoliv osoby ojedinělé, od shluknutí nějakým způsobem oddělené (na př. osoba pracující v zahradě, kdežto shluknutí bylo na veřejné cestě).

Úmysl, překážeti vrchnostenské osobě ve výkonu služby ve smyslu §u 314 tr. zák. může tu býti i tehdy, byla-li slova, jimiž se do výkonu míseno, pronesena tónem prosebným.

Shromažďovací zákon ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák.

Pokud je pořadatelem průvodu osoba, jdoucí v jeho čele.

(Rozh. ze dne 18. května 1925, Zm II 87/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa V-a a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 4. listopadu 1925, pokud